

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1930 | 79. AARGANG

UNDGAA DET ONDE.

Af Præsident Joseph F. Smith

Vi skulde afholde os fra alt ondt. Der skulde trækkes en skarp Skillelinie mellem Gud og Baal, mellem Kristus og Verden, mellem Ret og Uret. Vi skulde kæmpe for alt det, der er ret, godt og sandt, og afstaa fra alt det onde.

Vor Ungdom behøver ikke at faa Underretning om alle de onde Ting, som foregaar paa visse Steder. En saadan Kundskab forædler ikke. Det er heller ikke usandsynligt, at mangen en ung Mand tog sit første Skridt paa Fordærvelsens Bane dreven af Nysgerrighed. Af den Slags Kundskab bliver intet Menneske stærkere eller bedre. Man bør huske: Kundskab om Synden fører til Fristelse til at begaa Synden. Derfor bør man undgaa disse Fristelser.

Ofte finder vi os i Livet stillet overfor en Fjende, som vi ikke har Magt til at bekæmpe, og som vi ikke kan haabe at sejre over. Da kan vi kun undgaa Fordærvelsen ved at trække os tilbage. Magt til at besejre dette onde, som kun kan besejres ved at man trækker sig bort fra det, faar man kun ved daglig at bede Gud om Hjælp.

Jeg for min Del frygter ikke den ydre Fjende saa meget, som jeg frygter den indre. En aaben og synlig Modstander

er ikke saa farlig som den lumske og forræderiske Fjende, som skjuler sig i os. Mange Svagheder af vor faldne menneskelige Natur er saadanne Fjender. Kun saa altfor ofte tillader vi dem at komme frem, formorke vor Aand og bortstjæle vor Kærlighed til Gud og Sandheden, til de til Slut undergraver Grundlaget for vor Tro. Det er disse Fjender, vi maa kæmpe imod. Det er de værste Modstandere, vi har, og de er vanskeligst at besejre. Det Arbejde, der paahviler os, bestaar i at overvinde vore Lidenskaber, besejre vor indre Fjende og sørge for, at vort Hjerte er velbehageligt i Herrens Øjne, og at der ikke bor noget i os, der kan bedrøve hans Aand og føre os bort fra Pligtens Sti.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNINGER.

Ældsterne Juel L. Andreasen, Merrill L. Gregersen og Herbert C. Madsen, som har virket i den danske Mission i henholdsvis 24, 16 og 3 Maaneder, er blevet hæderligt afløst fra deres Mission med Tilladelse til at rejse hjem, de to sidste paa Grund af Sygdom.

De afrejste fra København den 16. Juli med S/S »Oscar II«. Vi ønsker dem behagelig Rejse.

ANKOMST.

Ældsterne Klien Kimball Skousen fra Arizona og Mack Nicolaysen fra Salt Lake City, Utah, ankom til den danske Mission den 15. Juli med S/S »Frederik VIII«. Begge Ældsterne vil foreløbig arbejde i Københavns Distrikt.

Vi ønsker disse to Brødre hjertelig velkommen til den danske Mission og beder, at Herren maa velsigne deres Arbejde.

FORFLYTTELSER.

Under Sommerkonferencen blev der foretaget adskillige Forandringer i de forskellige Distrikter.

Ældste Hyrum Dale Andersen, som har arbejdet i Valby, og Ældste V. Blain Larsen, som har arbejdet i Helsingør, er blevet beskikket til at arbejde paa Bornholm, hvor der ikke har været Ældster i en Aarrække.

Ældste E. Rushton Christensen, som har arbejdet i Helsingor i nogle Maaneder, er blevet forflyttet til Sønderborg og arbejder der sammen med Michael D. Ericksen.

Ældste J. Howard Rasmussen er blevet forflyttet fra Slagelse til Bronderslev i Aalborg Distrikt. Sammen med ham arbejder Ældste Allan L. Hansen.

Ældste Jens C. Christensen og Ældste Victor D. Shurtleff arbejder paa Amager.

Ældste Kenneth N. Nielsen, som i de sidste 7 Maaneder har virket i Holbæk, og Ældste Nephi M. Jørgensen, som for Sommerkonferencen arbejdede i Silkeborg, arbejder nu i Aalborg Gren. Ældste Otto W. Andersen er blevet forflyttet fra Hjorring og Ældste Arthur G. Lund fra Slagelse til København, Ældste Ellis P. Christiansen, som har arbejdet i Holbæk og senere i Valby, vil ogsaa arbejde i Kobenhavns Gren.

Ældste Hans Hansen er blevet forflyttet fra Odense til Aalborg Distrikt, hvor han vil arbejde som omrejsende Ældste.

Ældste William N. Andersen er blevet forflyttet fra Randers Gren til Aarhus Gren, hvor han vil arbejde sammen med Ældste Bernard O. Andersen fra Horsens Gren.

Ældste Paul L. Pehrsen er blevet forflyttet til Randers, og Ældste Kenneth Lauritzen vil arbejde i Horsens sammen med Howard L. Jensen.

Ældste James C. Jensen fra Bronderslev vil arbejde i Hjorring sammen med Leslie P. Jensen.

Ældste Grant L. Petersen, som har arbejdet i Aalborg Distrikt, er blevet forflyttet til Silkeborg i Aarhus Distrikt.

Ældste C. Henry Nielsen, som har arbejdet i Sønderborg Gren, er blevet forflyttet til Odense.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

EUROPAS MISSIONSPRÆSIDENTER AFHOLDER KONFERENCE.

I Dagene fra den 18. til den 28. Juli blev der afholdt en europæisk Missionspræsidentkonference i Basel, Schweiz. Moderne blev ledet af den europæiske Missionspræsident, Dr. John A. Widtsoe, og hans Hustru, Soster Leah D. Widtsoe. Tilstede var endvidere følgende Missionspræsidenter: Fred Tadje fra den schweizisk-tyske Mission, Edward P. Kimball

FRA MISSIONSPRÆSIDENTERNES KONFERENCE I BASEL.

Første Række fra venstre: Hyrum D. Jensen, Margaret Jensen, Wm. A. Lund, Josephine Lund, Eliza W. Tadje, Fred. L. Tadje, Leah D. Widtsoe, John A. Widtsoe.

Anden Række fra venstre: Frank J. Kooyman, Elizabeth Kooyman, Hazel B. Kimball, Beth C. Woolf, G. L. Woolf.

Tredie Række: Arthur Gaeth, Gideon N. Hulterstrøm, Holger M. Larsen og Edward P. Kimball.

fra den tysk-østrigske Mission, Frank J. Kooyman fra den hollandske Mission, A. William Lund fra den britiske Mission, G. L. Woolf fra den franske Mission, Arthur Gaeth fra den tjekkoslovakiske Mission, Gideon N. Hulterstrøm fra den svenske, Hyrum D. Jensen fra den norske og Holger M. Larsen fra den danske Mission.

I Løbet af disse ti Dage blev der afholdt Møder hver Dag fra Kl. 10 om Formiddagen til Kl. 6 om Eftermiddagen. En Mængde vigtige Missionsanliggender blev behandlet og mange forskellige Beslutninger taget. Bl. a. blev det besluttet at gennemføre mest mulig Enhed i alle de europæiske Missioner med Hensyn til Program og Lektier i alle de forskellige Organisationer og at følge de Studiekursus, som Kirken har udarbejdet for disse Organisationer. Desuden blev der besluttet at lade oversætte og trykke flere af Kirkens Bøger og Skrifter, at lade opføre mere passende Mødelokaler, at søge at faa Tilladelse til at afholde flest mulige Gademøder, at anvende Pressen i større Udstrækning og at søge at faa flest mulige af de lokale Medlemmer ind i aktiv Virksomhed.

Der virker for Tiden ca. 750 Missionærer i de europæiske Missioner, men flere behøves overalt.

Søndag den 22. Juli blev Basel Distriktskonference afholdt, ved hvilken Lejlighed alle Missionspræsidenter havde Anledning til at tale. Æren for det meget vellykkede Arrangement for Konferencen tilkom Præs. og Søster Tadje.

Denne Konference er den fjerde i Rækken af denne Slags Konferencer. Den første blev afholdt i Dresden i Tyskland under Præsidium af Dr. James E. Talmage. Den anden blev afholdt i Paris, Frankrig, og den tredie blev afholdt i Liverpool, England. Alle de tre sidste har været under Præsidium af Dr. John A. Widtsoe.

EN HILSEN FRA ISLAND.

Som bekendt afrejste i Begyndelsen af Maj Ældsterne James C. Ostergaard og F. Lynn Michelsen til Island for at aabne Missionsarbejdet der oppe. Vi har nu modtaget følgende Hilsen fra dem:

»Vi sender eder alle vore bedste Hilsener og ønsker at takke dem, som gjorde vor Arbejdstid i Danmark saa behagelig.

Vi har det begge godt og glæder os over at faa Lov til at

forkynde Evangeliet her, efter at det i 18 Aar ikke har været forkyndt heroppe. Folk er meget venlige mod os, og de, som vi har haft Anledning til at tale med, har lyttet med Interesse til vort Budskab. Folk her er mere tolerante og ikke saa skeptiske, som de er i Danmark. De er ogsaa meget oplyste og vel uddannede. De er paa ingen Maade uvidende og uoplyste, som saa mange tror, de er.

Vi haaber, at vi i den korte Tid, vi skal være her, vil være istand til at lægge en Grundvold og saa en Sæd, som vil naa Israels Blod i dette Land.

Vi beder, at Herren vil velsigne eder alle, og at vi maa møde eder igen i den nærmeste Fremtid.«

James C. Ostergaard. F. Lynn Michelsen.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for August 1930.

Nadververs:

Igen vi staar ved Herrens Bord
med Jesus, vor Forløser stor;
i Tro paa hans Forsoningsdød,
der ene frelser os fra Nød.

Korlektie:

Joh. Ev. 7. Kap., 16. og 17. Vers.

»Jesus svarede dem og sagde: Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte.

Dersom nogen vil gøre hans Vilje, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

3. August: Herrens Styrelse med Menneskenes Børn. (Josef i Ægypten).

10. August: Hvad er Kendetegnet paa de virkelige Helte? (Selvopofrelse og Uegennyttighed. F. Eks. Moses, Jesus, Joseph Smith).

17. August: Forfølgelsens Betydning for Kirkens Fremgang.

24. August: Kan det være til nogen Trøst for os, at Frelseren blev prøvet i alt, i Lighed med os?

31. August: Bøn hindrer Synd — Synd hindrer Bøn.

Lektier for senior og junior Klasse.

3. AUGUST.

Loyalitet mod en selv, mod ens Medmennesker og mod de Institutioner, man tilhører.

Henvisninger: 2. Mos. 20: 3; 5. Mos. 6: 14—15; Pagtens Bog 63: 37, 75: 5.

1. Loyalitet mod Gud repræsenterer en fast og urokkelig Tro paa, at Guds Hensigter er kærlige, gode og retfærdige, og et Ønske om at lære hans Vilje at kende og at gøre den. Mangler vi noget af dette, er det et Bevis paa individuel Egenkærlighed.

   Enkelte store Aander har naaet derhen, at de kunde sige: »Ikke ske min Vilje, men din.« Det skulde være selvindlysende for alle, at Menneskets varige Lykke kun kan opnaas derved, at det bringer sine Hensigter og Vilje i Overensstemmelse med Faderens Hensigter og Vilje. Dette skulde være saa selvindlysende for alle, at det skulde være Maalet for enhver at opnaa dette. Det er paa Grund af Menneskets Uvidenhed, at det vedbliver at være egenkærligt og kortsynet.
2. At være loyal mod Sandheden kræver, at man har en inderlig Trang efter at lære Sandheden at kende. Man maa have en fast Tro paa, at Sandheden, naar den bliver fundet og rigtigt anvendt, en Gang vil fuldstændig frigøre en fra alle Livets Fjender. For at være loyal mod Sandheden maa man have Mod til at ønske at lære Sandheden at kende, selv om man derved maa opgive nogle af sine kæreste og mest grundfæstede Ideer og Teorier.
3. Det er en Ting at tale om Loyalitet til Menneskeheden, og det er en anden Ting at føle den. Det er en Ting at forkynde Menneskets Broderskab og en helt anden Ting at føle, at hvert eneste Menneske er ens Broder.

Det er kun gennem Lydighed mod den guddommelige Vilje og ved den Helligaands Hjælp, at man her kan finde den rette Vej. Se Joh. 7: 17; Joh. 14: 15—26 og Pagtens Bog 33: 14—16.

Vi kan ikke være loyale mod Menneskeheden eller mod Gud uden at være interesseret i hver eneste menneskelig Sjæl — uanset Race, Farve eller andre Forhold. Vi kan have og har ogsaa specielle Ansvarligheder for visse Individer, men vor sympatiske Forstaaelse, Kærlighed og gode Ønsker skulde

strække sig til enhver levende Sjæl fra den laveste til den højeste.

Spørgsmaal.

1. Hvad mener De med at være loyal mod Sandheden og mod Gud?
2. Hvad menes der med at være loyal mod Menneskeheden?
3. Nævn nogle Regler, som vil hjælpe os til at vise Loyalitet mod vore Medmennesker.

---

10. AUGUST.

Munterhed, Venlighed og Ædelhed.

Henvisninger: Math. 5—12; Luk. 15: 31—39; Luk. 18: 16—17.

1. Munterhed og Frejdighed er en Sindstilstand, som fremkommer af Individets stadige Harmoni med de forskellige Livets Tilskikkelser, der fremmer Vækst og Udvikling.
2. En Forfatter har sagt, at den sande Frejdighed og Munterhed indbefatter Sindsro, Fred, Tilfredsstillelse, Taknemlighed, Glæde, Godgørenhed, godt Helbred, Tro og Ønske om at dele alle disse Goder med hele Menneskeheden.

Dersom dette er Tilfældet, har vi her en god Vejledning til at opnaa disse eftertragtelsesværdige Egenskaber. Sindsro kommer kun ved en Selvkontrol, som kan stille de oprørte Vande og bringe Fred i Sjælen. Der kan ikke være nogen virkelig Tilfredshed og Glæde, saa længe som de forskellige Tilskyndelser og Ønsker gaar i forskellige Retninger.

Rigtig Munterhed medfører ogsaa Taknemlighed. Den utaknemlige, bitre og klagende Sjæl kender ikke Glæden ved sand Frejdighed og Munterhed. Men det mest nødvendige for at give denne rette Livsglæde og Munterhed er dog Kærlighed. Det Individ, som er helt opfyldt af et Ønske om at tjene, som kan ofre sig helt for en Sag, har lagt en Grundvold for den varige Glæde.

Spørg et Tusinde Mennesker, hvad de vilde gøre, dersom de var fuldkommen lykkelige, og et Hundrede Procent vil svare, at de vil gøre alt, hvad der staar i deres Magt for at gøre andre lykkelige. Dette er et ubedrageligt Tegn paa sand Livsglæde. Den er altid godgørende.

Den, som er glad og munter, har de største Chancer for aandelig Vækst. Iagttagelsesevnen er stærk og uhindret af modstridende Følelser. Man kan lettere tænke i en saadan Sindstilstand, fordi man da bedre kan kontrollere sin Op-

mærksomhed og koncentrere sine Tanker. Alle ved, hvor vanskeligt det er at kunne tænke klart, naar man er vred, bitter eller misundelig.

Spørgsmaal.

1. Forklar Udtrykkene sand Munterhed og Frejdighed. Hvad indbefatter de?
2. Hvorfor er Munterhed den bedste Sindstilstand for aandelig Vækst?
3. Kan en, som er egoistisk og misundelig, eje den sande Munterhed?

---

17. AUGUST.

Munterhed, Venlighed og Ømhed. (Fortsættelse.)

Storme af Vrede, Bitterhed og Uenighed i Hjemmet er ligesom Stormene i Naturen. De opstaar ofte af en meget lille Sky. Et Menneske, som ejer den sande Munterhed og Glæde, kan let sprede disse smaa Skyer, saa de ikke kan vokse til Storme. Den lyse, glade Sindstilstand overvinder Vanskelighederne, fordi den altid er udholdende og taalmodig.

Det er ikke Arbejdet, som gør Livet til en Byrde. Det er al Klage, Mas og Bekymring angaaende Arbejdet, som tit gør det ubehageligt.

Den glade, muntre Sjæl repræsenterer Harmonien og Melodien i Samfundets Symfoni. »Hele Verden elsker den, som elsker«, og ingen ejer den sande Munterhed, før han har lært at elske Menneskesjælene.

Venlighed er den uundgaaelige Følge af sand Munterhed. Der er ingen Gave, som kan erstatte Venlighed. Den lille Bjælkehytte kan blive et Paradis, dersom Venligheden hersker der. Mange Gange er Sygeplejerskens Venlighed langt mere helbredende end de Mediciner, hun giver. Verden behøver Venlighed og Kærlighed mere end noget andet.

Venlighed opnaas ved at praktisere den. At gøre Arbejdet er at kende Loven. Og af Venlighed opstaar igen Ømhed.

Dersom Forældre kunde lære at kende den Styrke, der ligger i Ømhed, Venlighed og Munterhed, vilde megen Strid, Bekymring og Bitterhed kunne undgaas. Mange Mennesker tror, at Egenskaber som Venlighed og Ømhed er Tegn paa Svaghed. Men det er ikke Tilfældet. Venlighed og Ømhed medfører en Sindsro og Ligevægt, hvis Styrke ikke maa undervurderes.

Spørgsmaal.

1. Hvilken Betydning har Munterhed for Hjemmets Lykke?
2. Hvorledes kan Munterhed og Livsglæde overvinde Vanskeligheder?
3. Hvordan skal vi bedst opnaa den rette Venlighed?

---

24. AUGUST.

Livsinteresse og aandelig Vaagenhed.

I vore Dage bliver vi bekendt med mange forskellige Opfattelser af, hvad der menes med et godt Liv. Nogle har flest Interesser paa det aandelige Omraade, andre paa det fysiske. Mange hævder, at Besiddelsen af Rigdom er ensbetydende med et lykkeligt og godt Liv. Andre finder størst Glæde i at samle Kundskab paa de forskellige videnskabelige Omraader.

Det er jo indlysende, at vi ikke kan være Specialister paa alle Omraader, men vi kan udvide vor aandelige Horisont og faa flere og flere Interesser, og derved faa Del i flere og flere af de Tilfredsstillelser, som Livet kan byde paa.

Vi siger tit, at visse Ting i Livet ingen Interesse har for os. Det vilde da være godt for os at erindre, at disse Ting har Interesse for andre. Hvis vi gjorde os en lille Anstrengelse for at finde ud disse Ting, vilde det ganske sikkert berige vort eget Liv.

De fleste onde og daarlige Ting er kun daarlige, fordi de bliver misbrugt. Et rigt Liv er nødvendigvis et Liv med mange Interesser.

En anden Maade at berige vort Liv paa er at øge vor Interesse for andre. Denne Interesse skulde ikke blot begrænses til en lille Gruppe af en vis Type, men den skulde udstrækkes til alle Grupper. Der er noget interessant hos hver eneste Menneskesjæl, noget, som er værd at undersøge. Kun sympatisk Forstaaelse vil sætte os i Stand til at lære disse Ting at kende. Der er ingen anden Maade, hvorpaa et Individ saa let kan berige sit Liv, som ved at blive virkeligt interesseret i andres Velfærd.

Næst efter det Liv, som vi opdager hos andre Mennesker, kommer det Liv, som i finder i Plante- og Dyreverdenen. En lille Lommebog om Træer, Fugle og Blomster vil bringe os mange glad Stund. Skønhedens Verden blev skabt for at nydes. At gaa Glip af denne Skønhed er at tabe noget, som med Rette tilkommer os.

At iagttage og studere Lovene i den fysiske Verden, de mange Undere og skønne Ting i Plante- og Dyreverdenen samt Menneskets Liv med de mange Tusinde Afskygninger er Ting, som gør Livet værd at leve.

At kende Verden, at forbedre den og at nyde den er at opfylde alle Budene. Dette fører os hen til den anden Del af denne Lektie. Den, som vil nyde alle Livets Rigdomme, maa være villig til at betale fuld Pris. Flid er den eneste Betaling, som har nogen Værdi. Arbejde motiveret af Kærlighed og Paaskønnelse bliver det naturlige Udtryk for Taknemlighed.

At være aandelig vaagen er at aabne Sjælens Døre og Vinduer, saa at Sandhedens Lys kan trænge ind. Det er den rigtige Opfattelse af dette Udtryk: »Evangeliets Anvendelse i det daglige Liv«.

Spørgsmaal.

1. Vis hvorledes en forøget Interesse i alt Liv vil føre til et rigere Liv.
2. Er det ondt eller godt at specialisere sig paa eet Omraade?
3. Kan man leve et rigt Liv, dersom man kun har faa Interesser?
4. Hvilken Forbindelse er der mellem en forøget Interesse og Flid?

SIDSTE SØNDAG BØR ANVENDES TIL REPETITION OG OVERSIGT.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. AUGUST.

Moses (Fortsættelse). — *De ægyptiske Plager.*

Efter at Moses havde modtaget sit Kald til at udfri Israeliterne fra deres Trældom, begyndte han og Aron at lægge Planer om, hvordan dette bedst kunde gøres. Det var ikke saa let. Han var kaldet af Gud, det er sandt, og han vidste, at Gud vilde hjælpe ham og føre ham til Maalet. Men han forstod ogsaa det store Ansvar, som var paalagt ham, og han vidste, at han vilde komme til at arbejde haardt og gennemgaa mange Prøver.

Det første, som forlangtes af ham, var, at han skulde skaffe en Million Mennesker fri, som udførte alt Arbejdet for en hel

Nation. Dernæst skulde han føre alle disse Mennesker til et nyt Land — det forjættede Land. Saa skulde han organisere alle disse Mennesker saa godt, at de kunde blive i Stand til at drive Indbyggerne ud af det forjættede Land og erobre det for dem selv. Og saa maa vi ogsaa huske, at han skulde danne en Nation ud af Slaver. Dette krævede et stort Opdragelses- og Organisationsarbejde. Faa Mænd har faaet større Livsopgaver.

De ægyptiske Konger paa den Tid opretholdt deres Magt ved at faa Folket til at tro, at Himmel og Natur var paa deres Side. De brugte Troldmænd for at overbevise Folket om, at det var ganske unyttigt at gøre Modstand mod dem. Moses forstod derfor, at disse Konger bedst kunde besejres ved Tegn paa Magt over Naturen. Desuden troede hele Folket, baade Ægyptere og Israeliter, at Guderne regerede Universet, og at man kunde læse Gudernes Vilje i de forskellige Naturfænomener. Hvis der kom en stor Storm, var den sendt af Guderne. Hvis der blev en god Avling, var det Tegn paa, at Guderne var fornøjet med Forholdene paa Jorden, og da vidste Folket, at de havde en god Konge. Men kom der Hungersnød og Sygdom, var det et Tegn paa, at Kongen var daarlig.

Hvis derfor Moses kunde faa Naturen til at tale, vilde han opnaa to Ting. For det første vilde han skræmme den ægyptiske Konge til at lade ham og Folket fare. Og for det andet kunde han bevise for Israeliterne sin Ret til Lederskabet, og overbevise dem om, at det var Guds Vilje, at de skulde drage bort. Derfor maatte han bede om Guds Hjælp til at faa Naturen til at tale.

Denne interessante Beretning om Plagerne har gjort et dybere Indtryk paa Verden end mange andre Begivenheder i Historien. At de overbeviste Kongen, kan man se af den Kendsgerning, at han lod Israeliterne gaa. Men at hans Overbevisning ikke var stærk nok, bevises af de senere Begivenheder. At disse Plager gjorde et dybt Indtryk paa Hebræerne, kan man se af den fremtrædende Rolle de spiller i den hebraiske Historie. Under Læsningen af Bibelen vil man stadig se Hentydninger til disse Begivenheder.

Spørgsmaal.

1. Læs Alma 12: 9—11, og Pagtens Bog 50: 24, og se saa, om du kan forklare, hvad der menes med dette Udtryk: »Jeg vil forhærde Faraos Hjerte«. (2. Mos. 7: 3.)

2. Nævn de forskellige Plager.
3. Læs 2. Mos. 4: 22—23. Blev dette Løfte opfyldt? (Bemærk hvorledes Farao fra først af blev advaret mod den tiende Plages Rædsler.)
4. Folk, som behøver Mirakler og Tegn for at tro paa Gud, synes altid at kræve »et Tegn til«. Læg Mærke til, hvorledes det ogsaa var Tilfældet med Farao.

---

10. AUGUST.

Moses (Fortsættelse). — *Paasken.*

Da de ni Plager var ovre, og Farao endnu ikke vilde lade Israel fare, fortalte Herren Moses, at han vilde sende en Plage til, og saa vilde han tvinge Ægypterne til at lade Israeliterne fare. Han befalede, at i hver Husholdning skulde et Lam ofres, og Blodet skulde stænkes paa Dørstolperne. Lammet skulde steges og spises, og det, som ikke blev spist, skulde brændes efter Festen.

Den Nat blev alle de førstefødte i hele Ægypten slaaet ihjel, men Døden gik forbi de israelitiske Hjem, hvis Døre var mærket med Blod.

I alle ægyptiske Hjem var der Død, Sorg og Fortvivlelse. Saa stor var deres Sorg, at hele Folket stod op og bønfaldt Farao om at lade Israeliterne fare. Og da gav endelig Farao sin Tilladelse.

Saaledes blev Israels Børn fri. Man skulde tro, at de alle nu havde faaet et mægtigt Vidnesbyrd om Guds Magt og hans Vilje og Evne til at hjælpe dem. Men Historien viser, at næsten ikke en eneste af dem havde faaet nogen stærk og vedvarende Tro paa Gud. De maatte stadigt have flere Tegn. Af denne Beretning kan vi ligeledes lære, at Mennesker ikke paa et Øjeblik kan forandres fra Slaver til tænkende, forstandige og selvbeherskende Personer. Det tager lang Tid.

Farao lod Israeliterne gaa. Men han angrede det snart og drog ud med en Hær for at hente dem tilbage. De naaede dem igen ved det Røde Hav.

Ægypterne troede, at de vilde vinde en let Sejr, for de mente, at Søen vilde standse Israeliterne, saa de let kunde tage dem til Fange. Israeliterne var ogsaa bange, men Moses beroligede dem og sagde, at Gud vilde ikke glemme dem. Saa førte han dem ned til Stranden. Moses bad, og Vandet rullede tilbage, saa Israeliterne kunde gaa over det tørre Land.

Da Ægypterne saa dette, ilede de efter. Men saa snart Farao med alle sine Vogne og Soldater var kommet ud i Vandet, var den sidste Israelit kommet trygt i Land paa den anden Side, og Havet rullede tilbage og begravede Farao og hele hans Hær.

Vi kan næppe tænke os den Glæde, Israeliterne følte, da de saa, hvor vidunderlig Herren havde udfriet dem. Men vi ved, at de fejrede Begivenheden med Sang og Jubel, for Bibelen fortæller os om en af de Sange, de sang. (Læs 2. Mos. 15: 1—2.)

---

17. AUGUST.

Moses (Fortsættelse). — »*Israel i Ørkenen*«.

Da Israeliterne var kommet ud af Ægypten, glædede de sig over, at de var sluppet bort fra deres Plageaander. Men Glæden varede ikke længe. De kom ud i en stor Ørken, hvor der hverken var Mad eller Drikke at finde.

Sent en Aften kom de til et Sted, som hed Mara. Det havde faaet sit Navn paa Grund af det daarlige Vand, som fandtes der. »Mar« betyder nemlig »Bitterhed«. Her var der en stor Kilde, den eneste, som fandtes paa lang Afstand. Men Vandet var næsten udrikkeligt. Folket led meget under Tørsten, og Moses ynkedes inderlig over dem.

Bibelen fortæller os, at Moses gjorde det bitre Vand godt ved at kaste en bestemt Sort Træ ind i Kilden.

Senere kom de til en Palmelund, hvor deres Fødemidler slap op, og de begyndte at knurre. De klagede bittert, og de lagde Skylden paa Moses, som havde ført dem ud i Ørkenen. Nogle blev endog saa hadefulde, at de begyndte at kaste Sten paa deres store Fører. Dette viser, hvor hurtigt Folket kan glemme. Moses maatte revse dem og paaminde dem om Guds store Godhed mod dem og om de mange Velsignelser, han havde skænket dem. Hans Ord beroligede dem, og de begyndte at skamme sig.

Saa gik Moses op paa et Bjerg og bad Herren om Hjælp. Og Herren sendte dem en stor Skare Fugle, som kaldtes Vagtler. Der var saa mange af dem, at alle fik nok at spise. Men der skete noget endnu vidunderligere. Der faldt noget hvidt Stof ned fra Himmelen, og hver Morgen laa dette som Rim paa Marken. Der var nogen, som smagte paa det, og det viste sig at være god og velsmagende Føde. Ingen vidste, hvad det var, og alle spurgte: »Hvad er dette?« Ingen var

i Stand til at besvare dette Spørgsmaal. Og der har heller ikke været nogen senere, som har kunnet besvare det. Men hver Dag faldt det ned fra Himmelen, og Folket kaldte det Manna. Det betyder: »Hvad er dette?«

Herren fortalte Folket, at de ikke skulde samle mere Manna, end de behøvede til en Dag. De, som var ulydige mod dette Bud og samlede mere, fandt, at den Føde, som var gemt fra Dagen i Forvejen, var uspiselig. Dagen før Sabbaten sagde Herren, at de skulde samle nok for to Dage. Og det forunderlige var, at det, som var samlet for Sabbaten, blev ikke ødelagt. Dette er en af de mærkeligste Beretninger om Guds forunderlige Omsorg for sit Folk. Men alligevel skal vi se, at det var faa, som erindrede Guds Godhed og Barmhjertighed.

Spørgsmaal.

1. Hvad betyder Ordet »Manna«?
2. Fortæl om Vagtlerne.
3. Fortæl om Vandet ved Mara.
4. Fortæl om den Føde, som faldt ned fra Himmelen, og om den Befaling, som Israeliterne fik i Forbindelse med den.
5. Havde disse Mirakler den Virkning paa Israeliterne, at de fik fuldkommen og urokkelig Tro paa Gud og deres Ledere?

---

24. AUGUST.

Moses (Fortsættelse). — *Flere Oplevelser i Ørkenen.*

En Gang, da Israeliterne manglede Vand, begyndte de atter at knurre, og Moses bad til Herren og slog paa en Klippe, og Vandet kom strømmende ud.

En Dag fik Moses Besøg af sin Svigerfader Jetro. Dette Besøg fik stor Betydning for Israels Fremtid. Det var nemlig som et Resultat af Jetros Besøg, at Moses begyndte at organisere Israels Børn. Dette gik saaledes til:

En Dag saa Jetro Moses midt i en stor Skare af Folk. Han var i Færd med at bilægge deres Trætter. For naar som helst der var nogen Uenighed imellem dem, kom de til Moses, for at han skulde afgøre det for dem. Da der var saa mange Israeliter, havde Moses stadig for meget at gøre. Jetro saa dette og gav ham det Raad, at han skulde overlade de mindre betydningsfulde Ting til andre og selv kun ordne de vigtigste Spørgsmaal.

Han raadede ham til at udnævne en Leder over hvert Titusinde, saa en over hvert Tusinde, en over hvert 5 Hundrede og saa videre nedover, indtil der var en Leder for hver 10 Mand. Moses fulgte dette Raad, og saaledes blev Israel organiseret ligesom en Hær. Dette er den bedste Maade at føre store Folkeskarer paa, og det var ganske nødvendigt, da Israel snart vilde være i et fjendtligt Land. Meget af Æren for Israels senere Fremgang maa derfor tilskrives Jetros Forslag. Moses var heller ikke bange for at indrømme dette. Se 2. Mosebog 18. Kap.

Da Israels Børn kom i Nærheden af et Bjerg, som hed Sinai, gik Moses op paa Bjerget for at modtage Befalinger fra Herren. Imedens fik Folket Befaling om at opslaa deres Telte ved Foden af Bjerget. Flere Gange gik Moses op paa Bjerget og kom tilbage med Budskab fra Herren, og Folket glædede sig over disse Budskab.

Spørgsmaal.

1. Hvem var Jetro?
2. Hvilken Betydning fik han for Israels Fremtid?
3. Har god Organisation nogen Betydning for Folkene i Dag?
4. Hvad er Sinai Bjerg, og hvorfor husker vi dette Navn?

---

31. AUGUST.

Moses (Fortsættelse). — *De ti Bud.*

En Dag, medens Moses var oppe paa Bjerget, og Folket ventede paa ham ved Bjergets Fod, blev der et forfærdeligt Uvejr. Israeliterne, som havde boet i Ægypten hele deres Liv, havde aldrig set noget saadant før, og de blev meget bange. De var utvivlsomt ogsaa bange for Moses, som var oppe paa Bjerget. Men netop som det tordnede og lynede allerværst, kom Moses ned fra Bjerget. Hans Ansigt straalede af Glæde og Lykke, for han havde netop været i Guds Nærhed.

Saa kaldte Moses Folket sammen og fortalte dem, hvad han havde oplevet paa Bjerget. Han fortalte dem om de ti Bud og fremhævede, at det ikke var Moses, som havde givet dem, men Herren. Disse Bud var ikke blot for Israeliterne. De var og er for alle Folk. Vi kan jo blot tænke os, hvorledes Verden vilde have set ud, dersom vi ikke havde haft de ti Bud.

Det første Bud fortæller os, at der kun er een Gud, og at vi skal tilbede ham alene. Det andet fortæller os, at vi ikke skal sværge og tage Guds Navn forfængeligt. Det tredie for-

maner os til at holde Sabbaten hellig. Det fjerde lærer os at elske og ære vore Forældre. Det femte siger: »Du skal ikke slaa ihjel«. Det sjette befaler os at være kyske og rene. Det syvende er den første Ejendomslov og befaler os ikke at tage noget, der ikke tilhører os. Det ottende forbyder os at bære falskt Vidnesbyrd, det vil sige at lyve eller at sige noget usandt, især hvis det kan skade andre Mennesker. Det niende og tiende lærer os, at vi ikke skal misunde andre det, som tilhorer dem. Hvis det niende og tiende Bud brydes, leder det let til, at det syvende ogsaa bliver brudt. Alle disse Bud hænger saa nøje sammen, at hvis man først bryder eet af dem, begynder man snart at bryde de andre.

Moses gik ofte op paa Bjerget, og en Gang, da han kom ned igen, saa han, at Folket havde begyndt at dyrke Afguder. De lavede en Guldkalv og tilbad den. Moses sørgede meget over denne Synd, og den blev ogsaa en af de mange Grunde til, at Gud befalede, at Folket skulde vandre i Ørkenen i 40 Aar. Kun to af dem, som forlod Ægypten, kom ind i det forjættede Land. (Se 4. Mosebog 11: 25.) Herren fortæller os i dette Kapitel, at han havde tabt Taalmodigheden med Israels Børn, som han havde hjulpet med det ene Mirakel efter det andet, og dog vilde de ikke have Tro paa ham. Intet Under, at han besluttede at lade dem dø i Ørkenen, og at oprejse en ny Generation.

Lad os gentage, at den store Lærdom, vi kan tage af Israeliternes Vandringer, er at Menneskene ikke engang ved Mirakler kan omskabes fra uvidende Slaver til tænkende, forstandige Mennesker, og at den Tro, som er bygget paa Tegn, er en Tro, som let forsvinder, naar Tegnene ophører at komme.

Spørgsmaal.

1. Fortæl hvorledes de ti Bud fremkom.
2. Hvad loves der dem, som hædrer deres Forældre?
3. Hvad betyder det at bære falsk Vidnesbyrd?
4. Anbring følgende under de ti Bud:
   a. Fortæl ikke onde og nedsættende Ting om Folk.
   b. Lyv ikke.
   c. Ønsk ikke det, som ikke er dit.
   d. Vær ærlig.
   e. Sværg ikke.
   f. Hold dig moralsk ren.
   g. Vær ikke ulydig mod din Moder.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. AUGUST.

Kong Ezekias bliver trøstet.

Tekst: 2. Kong. 20: 1—12; Esaias 38.

Naar vi gaar nedover Gaden i Solskinnet, er der altid nogen, som gaar ved Siden af os. Naar vi gaar, gaar han ogsaa. Naar vi standser, standser han, og han ser ud som os. Undertiden gaar han foran os, andre Gange bag os og atter andre Gange ved Siden af os. Og det mærkeligste af det hele er, at han undertiden er kort, andre Gange meget lang, men altid ligner han os. Hvem er dette?

Hvor vil vor Skygge falde, naar Solen staar over vort Hoved, lidt til venstre? Hvor falder den, naar Solen er bag os? Og hvor er den, naar Solen er foran os?

For længe, længe siden plejede Folk at kunne sige, hvilken Tid det var paa Dagen ved at se, paa hvilken Side Skyggen faldt. En Gang, for mange Aar siden, lod vor himmelske Fader Skyggen falde paa den forkerte Side for at vise en Mand, at han vilde blive helbredet. Dette er Beretningen:

Den gode Kong Ezekias, som vi talte om den sidste Gang, blev meget syg. Han var saa syg, at Profeten Esaias kom for sige Farvel til ham, fordi Herren havde fortalt Esaias, at Kongen skulde til at dø. Naar en Moder rejser bort for en kort Tid, plejer hun at fortælle dem, som er hjemme, hvad hun vil, at de skal gøre, medens hun er borte. Og derfor bad Herren Esaias at gaa til Kong Ezekiel og fortælle ham, at han ikke kunde blive rask igen, og at han skulde fortælle sit Folk, hvad han vilde, at de skulde gore, naar han havde forladt dem.

Da Kong Ezekias hørte, at han skulde forlade sit Folk, blev han meget bedrøvet. Han vilde saa gerne gøre mere for dem og hjælpe dem til at leve i Fred. Han blev saa bedrøvet, at han begyndte at græde bittert, og han bad til Herren og sagde: »O Gud, jeg beder dig, lad mig leve. Husk, at jeg har prøvet at gore, hvad der er ret. Jeg har aldrig bedt til andre Guder, men jeg har altid bedt til dig.«

Og Herren hørte hans Bøn. Han bad Esaias gaa tilbage og fortælle ham, at Herren vilde bønhøre ham. Saa kom Esaias tilbage til Kongen og sagde: »Saaledes siger Herren: Jeg har hørt dine Bønner. Jeg har set dine Taarer, og jeg vil helbrede

dig. Du skal leve i 15 Aar til. I tre Dage skal du gaa til Templet og bede.«

Næste Gang skal vi høre mere om Ezekias.

---

10. AUGUST.

Kong Ezekias bliver trøstet. (Fortsættelse.)

Vi hørte forrige Gang, at Profeten Esaias kom til Kong Ezekias for at fortælle ham, at Herren havde hørt hans Bøn. Og han bad en Tjener at lægge et Plaster af Figner paa Kongen, saa han kunde blive rask.

Kong Ezekias blev meget lykkelig, men han vilde gerne have et Tegn, saa han kunde være sikker paa, at han vilde blive rask. Og Esaias svarede, at han skulde faa et Tegn. Saa bad han til Gud, at han skulde give Ezekias dette Tegn.

I den By, hvor Ezekias boede, havde de kun en eneste Klokke, og det var et Solur, som viste Tiden ved Hjælp af Skyggen. Dette Solur var kun en ret Søjle, som stod paa en rund Platform. Naar Skyggen af denne Søjle faldt paa et bestemt Sted, vidste Folk, at Klokken var 12, fordi Skyggen altid faldt paa det samme Sted paa den samme Tid af Aaret. Saaledes kunde de altid beregne Tiden.

Saa bad Esaias, at Herren skulde lade Skyggen falde paa det modsatte Sted, for at Kongen kunde faa dette som et Tegn paa, at han vilde blive rask. Og Herren, som er god mod sine trofaste Børn, vilde ikke, at Ezekias skulde bekymre sig mere om dette. Han lod Skyggen af Soluret falde den modsatte Vej, og gav ham saaledes et Tegn paa, at han vilde blive rask.

Og nu var han lykkelig. I Stedet for at græde, sang han af Glæde og takkede og prisede Herren.

---

17. AUGUST.

De fangne Prinser.

En Gang for længe, længe siden blev 4 unge Prinser ført langt bort fra deres Hjem. Disse unge Drenge havde boet i Jerusalem og tilhørte Israel. Men Kong Nebukadnesar havde ført Krig mod deres Land og havde vundet. Foruden at tage mange Fanger med sig hjem, tog han ogsaa meget Guld og mange smukke Skatte fra Guds Tempel. Dem vilde han bruge i sine Afgudstempler.

Kong Nebukadnesar vilde gerne have 4 unge Drenge hos sig

paa sit Slot. Men disse skulde være smukke, stærke, unge Mænd, og de maatte være dygtige, saa de hurtig kunde lære et nyt Sprog og nye Skikke. Saaledes gik det til, at Daniel og hans tre Venner kom til Kongens Slot.

Da de kom frem, fik de et dejligt Sted at sove paa, og de fik at vide, at de skulde faa deres Føde fra Kongens Bord og drikke Kongens Vin af Guld- og Sølvbægre. De fleste Drenge vilde blive lykkelige over dette, men disse 4 Drenge blev bedrøvede. De sagde til hverandre: »Hvad skal vi gøre? Vore Mødre har lært os, at dersom vi vil blive stærke og smukke, maa vi spise enkel Føde, meget Grøntsager og Frugt og drikke koldt, rent Vand. Og nu maa vi spise denne kraftige, rige Føde og drikke Vin. Det vil gøre os tykke og dovne, og vi vil tabe vor Styrke. O, dersom bare vore Mødre var her og kunde hjælpe os.«

Disse Drenge havde lært at bede, og hver Morgen og Aften aabnede de deres Vinduer og vendte deres Ansigter mod deres Hjem og bad til Gud, at han maatte give dem Styrke til at gøre det, som var ret.

Da Kongens Tjener bragte dem store Sølvfade med meget Kød og rig Føde og Vin til at drikke, bestemte Daniel sig til, at han ikke vilde røre det. Han sagde paa en høflig Maade: »Vær saa venlig at lade os slippe at spise denne Føde. Giv os friske Grøntsager og Frugt og Brød, saaaledes som vi er vant til at spise hjemmefra.«

Da svarede Kongens Tjener: »Jeg er bange for, at Kongen vil dræbe mig, dersom jeg ikke giver eder denne Føde. Han har sendt eder den, for at I skal vokse og blive stærkere og smukkere hver Dag.«

Men Daniel sagde: »Vil De ikke være saa venlig at give os en ti Dages Prøve? Saa kan De bringe os sammen med de Drenge, som spiser Kongens Føde, og saa kan De selv se, hvem der ser bedst ud.«

Og Kongens Tjener, som syntes meget godt om Daniel, sagde: »Ja, vi vil prøve det i ti Dage.« Da de ti Dage var omme, saa Kongens Tjener paa de fire Drenge og ligeledes paa de Drenge, som havde spist Kongens Føde, og det viste sig, at disse fire Drenge saa meget stærkere og smukkere ud end de andre Drenge. Og saa var Tjeneren tilfreds.

Næste Gang skal vi høre mere om dette.

---

24. AUGUST.

De fangne Prinser. (Fortsættelse.)

Vi hørte forrige Gang om de fire Prinser, som var blevet bragt til Kong Nebukadnesars Slot, og som ikke vilde spise af Kongens Føde, for at den ikke skulde gøre dem tykke og dovne.

Nu, Tiden kom, at de skulde føres for Kongen. Han sad paa en høj Guldtrone, og foran ham stod de unge Drenge fra hans Rige sammen med Daniel, Hanania, Misael og Asaria. Der var nu gaaet tre Aar, siden de kom til Kongens Slot. Kongen saa, at disse fire Drenge var højere og stærkere end alle de andre, men dette var ikke nok. Han ønskede at vide, hvor meget de kunde. Saa stillede han dem mange Spørgsmaal. Til sin Forbavselse fandt han, at Daniel og hans tre Venner ikke alene besvarede alle Spørgsmaal bedre end de andre Drenge, men de vidste ti Gange saa meget som de viseste Mænd i hans Rige. Og saaledes fandt han det samme, som Herren har lovet os i »Visdomsordet«. Hvem ved, hvad dette Løfte er?

En Nat drømte Kongen er underlig Drøm. Men da han vaagnede om Morgenen, kunde han ikke erindre, hvad han havde drømt. Saa sendte han Bud til alle de Vismænd, som var i hans Land, at de skulde komme og hjælpe ham. Da Vismændene kom, sagde de: »O, Herre Konge, længe leve Kongen. Vær saa venlig at fortælle os eders Drøm, og vi vil udtyde den for eder.« Men Kongen sagde: »Jeg har glemt min Drøm. Fortæl mig den og hvad den betyder, ellers skal I blive dræbte, og eders Hjem skal blive ødelagt.«

Men Vismændene sagde: »Du beder os om noget underligt. Intet Menneske kan fortælle dig, hvad du drømte. Det er kun Guderne, som kan sige saadanne Ting, og de er ikke her paa Jorden hos os.«

Kongen blev saa vred, at han befalede, at alle Vismændene skulde dræbes. Og fordi Daniel og de tre andre hebraiske Prinser var saa vise, blev de ogsaa regnet blandt Vismændene, og derfor skulde de ogsaa dræbes.

Næste Gang skal vi høre, hvorledes Daniel frelste dem allesammen og hjalp Kongen til at faa at vide, hvad han havde drømt.

---

31. AUGUST.

Daniel udtyder Kongens Drøm.

Da Daniel hørte, at alle Kongens Vismænd skulde dræbes, fordi de ikke kunde fortælle Kongen, hvad han havde drømt, ilede han til Kongen og bad ham, om han maatte forsøge at hjælpe ham, og det vilde Kongen gerne.

Saa gik Daniel til sine Venner, de tre andre Prinser, og fortalte dem det altsammen. Derpaa knælede de alle fire ned i Bøn og bad, at Gud i Himlen vilde give dem Kongens Drøm. Den samme Nat lod Herren Daniel drømme den samme Drøm, og fordi hans Legeme var saa stærkt og hans Sind saa klart, kunde han huske det hele.

Da Morgenen kom, vidste Daniel, at hans Liv var frelst, og han sang Herren Lovsange og sagde: »Jeg takker og priser dig, du mine Fædres Gud, som har givet mig Visdom og Styrke og har givet mig Kongens Drøm tilkende. Velsignet være Guds Navn i al Evighed, for al Visdom og Styrke tilhører ham.

Derpaa ilede han til Kongens Høvedsmand og sagde til ham: »Dræb ikke Vismændene, men bring mig for Kongen, saa vel jeg fortælle ham hans Drøm.«

Straks blev Daniel ført frem for Kongen, som sagde til ham: »Unge Mand, er du i Stand til at fortælle mig min Drøm og dens Udtydning?«

Daniel svarede: »Vise Mænd kan ikke fortælle dig din Drøm, men der er en Gud i Himlen, som kender alle Drømme og alle Hemmeligheder, og det er ham, som har et Budskab til dig.«

Saa fortalte Daniel Kongen hans Drøm, og hvad den betød. Og Kongen vidste, at det var rigtigt, hvad Daniel sagde. Kong Nebukadnesar faldt ned paa sit Ansigt og vilde tilbede Daniel. Han sagde: »Det er sandt. Din Gud er den største Gud.«

Derpaa gav han Daniel mange smukke Gaver og gjorde ham til sin øverste Raadgiver og gav ham stor Magt. Daniel glemte ikke sine tre Venner, saa han bad Kongen om, at han ogsaa vilde give dem en Plads. Og Kongen opfyldte hans Ønske.

Næste Gang skal vi høre om en meget spændende Oplevelse, disse unge Mænd havde.

HERREN ER MIN HYRDE.

Af Konrad Hirschmann, Wien.

Det var om Vinteren 1916. Den forfærdelige Krig havde allerede varet 2½ Aar, og endnu syntes dette grusomme Massemyrderi ikke at ville tage nogen Ende.

Vort Kompagni laa i den lille By R . . . . i Galizien. Jeg havde i flere Aar tilhørt Jesu Kristi Kirke og var taknemlig for det urokkelige Vidnesbyrd, jeg havde modtaget om Sandheden af denne Kirke. Af bedste Evne forsogte jeg at forkynde Evangeliet til alle, jeg kom i Berøring med. Og da jeg arbejdede som Smed i mit Kompagni, havde jeg megen Anledning til dette. Mine Foresatte og mine Kammerater vidste, at jeg var Mormon, og de respekterede min Tro. Ja, mine Foresatte viste mig endog stor Imodekommenhed. Thi med deres Tilladelse kunde jeg gaa til Nabobyerne og bringe Evangeliet til Indvaanerne.

Saaledes gik jeg en Eftermiddag til Landskabet H . . . ., som ligger nogle Kilometer fra Byen R . . . . . I min Lomme laa Bibelen og Mormons Bog sammen med nogle Traktater. I hvert Hus afleverede jeg en Traktat og forsogte at faa Folket interesseret i mit Budskab. Og Folk var interesseret. Thi i denne tunge Tid manglede de et Troesanker.

Gennem flere Uger besøgte jeg denne lille Landsby. Og min Møje skulde ikke blive uden Løn. I November 1917 kunde jeg afholde det første Husmøde paa en Bondegaard. 18 Personer var tilstede, og der herskede en god Aand. Alvorligt bestræbte disse søgende Sjæle sig for at lære Frelsningsplanen at kende. Regelmæssigt hver Uge kunde jeg afholde en Bibeltime. Tilfredshed og Enighed holdt vor lille Kreds sammen.

Men ogsaa Sjælefjenden syntes at interessere sig for vort Forehavende. En Dag fortalte en Kammerat mig, at nogle Soldater fra en anden Afdeling havde sammensvoret sig mod mig. De havde besluttet »at passe mig op paa Vejen til Mødet og tage mig tilfange. Mine Kammerater fraraadede mig at gaa. Men der var noget, som drev mig derhen. Det var en stjerneklar Vinternat. Paa Vejen maatte jeg forbi en Kirkegaard. Spøgelseagtigt ragede Trækorsene op fra Snehøjene. Det tykke Snedække hindrede min Gang. En Følelse af Hjælpeløshed og Svaghed kom over mig og fik mig til at anraabe Herren om Hjælp og Beskyttelse. Ved en Grav knælede

jeg ned og bad indtrængende til Herren. Medens jeg laa der, kom en ubeskrivelig, vidunderlig Følelse over mig, en Følelse af Fred og Tryghed. Styrket og opmuntret gik jeg videre. Pludselig lagde jeg til min Forbavselse Mærke til, at Sneen havde dannet to vældige Mure paa begge Sider af Stien, saa jeg uset kunde naa frem til Landsbyen. Og mine ventende Venner var meget glade, da jeg traadte ind i Stuen.

Kort Tid senere fik jeg under Mødet Øje paa nogle Soldater fra et andet Kompagni. Da Mødet var forbi, kom de hen til mig og tilstod, at de hin Aften havde haft den Hensigt at hindre mig fra at komme til Mødet. Men de havde ikke kunnet opdage mig paa Grund af den høje Snemur. Og nu var de kommet for at bede mig om Tilgivelse. Nu kunde jeg se, hvor vidunderligt Herren arbejdede. En Takkebøn steg op til ham. Og disse Soldater blev senere trofaste Mødebesøgende.

Nogle af Vennerne havde ofte udtalt Ønske om at blive døbt. Men jeg havde ikke Fuldmagt til at udføre denne hellige Ordinance. Saa jeg maatte bede dem vente.

Straks efter, at Krigen var endt, sendte Præsident Ballif Broder N . . . . fra Schweiz, og han døbte flere af mine Venner efter min Bortrejse. Glad og taknemlig modtog jeg denne Efterretning, som viste mig, at Sæden havde baaret Frugt. Gerne mindes jeg denne Tid, da jeg, et svagt Menneske, fik Lov at være et Redskab i den Almægtiges Haand og i saa stor Grad fik Lov at nyde hans Beskyttelse.

Og jeg véd: Herren er vor fælles Hyrde.

(Fra »Der Stern«.)

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN,
Peder Skramsgade 15 1, København K.

Trykt hos F. E. Bording.